

Odlomek rokopisa iz pesmi Misel, Duhovni dnevnik

Misel

V času ko sovraštvo, srd ljudi opaja,
ko tepta se vsa ljubezen in pravice v blato,
ko si človek samo stroj, številka, ki svobodo pozablja z zlato.
Ko najlepše, kar v duši nosiš, hočejo ti ubiti, strgati iz nje,
da ostal bi brez opore, brez moči kot uvelo, rjavo listje,
ki od vej leti, da ga tihi veter nosi mi, po kalni vodi trosi.

V tem času smo zbrani kot ena družina,
nepremagljiva, pogumna, edina,
kot eno samo plamteče srce,
ki vodijo iste ga misli, želje:
Če nismo kresovi – da srca človeška
ob njih bi se vžgala, gorela, sijala –
bodimo vsaj lučke v polnočni temini,
bodimo sij zvezde v brezmejni daljini,
da rahlo začuti vsaj svet okrog nas,
da ljubimo nje, ki sovražijo nas.

Cvetana, 1947

BOŽJA SLUŽABNICA CVETANA PRIOL

(1922 –1973)

DROBCI IZ ŽIVLJENJA CVETANE PRIOL

Cvetana Amalija Priol se je rodila 19. februarja 1922 v Mariboru. Njena starša sta bila Josip Priol, znani sadjar, in Amalija roj. Ribarič. Očetova družina je izvirala iz Morja pri Framu, materina iz naselja Vodice v Istri.

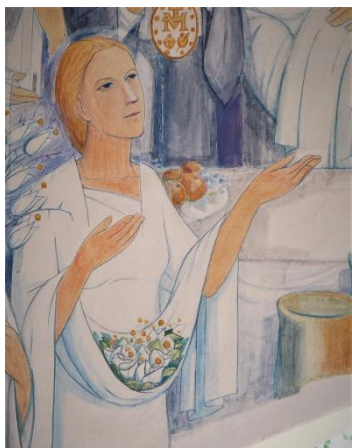
Prve korake v svet znanja je Cvetana naredila v domačem Mariboru. Šolanje je začela pri šolskih sestrah, po končani osnovni šoli se je vpisala na klasično gimnazijo. Že v mladih letih je začela igrati klavir; klavir in glasba sta postali njeni veliki ljubezni.

Šolska leta so pomenila čas iskanja in dozorevanja na duhovnem področju. 1938 je začela odkrivati globine vere in delovati v duhu laiškega apostolata. 1939 je v mariborski stolnici doživela mistično združitev z Jezusom Kristusom.

Po nemški okupaciji leta 1941 je bila družina Priol izseljena v bližino Gradca, kjer je Cvetana tri leta hodila na konservatorij. Poleti 1944 je bila poslana na prisilno delo v tovarno tankov v Kapfenberg pri Gradcu. Slabe razmere in težko delo v tovarni so načeli njeno zdravje. Spomladi 1945 se je družina vrnila v Maribor.

Po vrnitvi v domovino se je Cvetana jeseni 1945 vpisala na glasbeno akademijo v Ljubljani, kjer je študirala klavir in solopetje. Leta 1947 je začela bolehati; zdravstvene težave in bolezni so jo nato spremljale do smrti. Zaradi bolezni se je odpovedala glasbi in se odločila za življenje v Kristusu in veri.

Avtor freske: Lojze Čemažar

1956 je začela poučevati na glasbeni šoli v Mariboru, kjer je ostala do svoje upokojitve. Umrla je 11. avgusta 1973, ob smrti je dopolnila komaj 51 let.

Cvetana je sebe in svoje življenje darovala Bogu kot žrtev ljubezni za Cerkev, duhovnike, ohranitev vere in rešitev duš. Doživela je več mističnih združitvev z Bogom, v katerih se mu je popolnoma darovala kot žrtev ljubezni.

Cvetanino duhovno življenje je bilo zelo bogato. Živela je iz evharistije, redno obiskovala mašo, prejemala zakramente in opravljala duhovne vaje. Vdano je častila Marijo in se priporočala Srcu Jezusovemu in Marijinemu. Od leta 1947 do 1969 je vodila duhovni dnevnik.

Cvetana je bila vsestransko umetniško nadarjena. Njena velika ljubezen je bila glasba, predvsem klavir. Pisala je prozne spise in pesmi. Njen duhovni dnevnik ne odraža samo duhovne veličine, temveč tudi literarno nadarjenost. Čeprav v njenem ustvarjalnem opusu prevladujejo verski motivi, so pogosti tudi motivi iz vsakdanjega življenja.

Pripravila: avtorica razstave Lilijana Urlep, Nadškofijski arhiv Maribor

BESEDA POSTULATORJA

Za začetek postopka za razglasitev Božje služabnice Cvetane Priol ima zasluge p. Jakob Laura DJ, ki je kot duhovni voditelj Cvetani naročil, naj piše Dnevnik, ki je ob pričevalcih temeljni dokument v odkrivanju njene svetosti. Leta 1997 je duhovnik Adolf Mežan pripravil nekatera besedila iz njenega duhovnega dnevnika z naslovom *Darovana*, ki jo je leta 1997 izdala Slomškova založba. Pisatelj Alojz Rebula je bil, kot mnogi, nad besedili Priolove tako navdušen, da jih je primerjal z besedili nekaterih mistikinij (*Jutranjice za Slovenijo*, Celje 2000, 50-53, Na duhovni relaciji Maribor – Lisieux, *Družina*, 19. 11. 5. 2003, 28). Leta 2005 je Rebula napisal scenarij za dokumentarni film *Cvetana Priol, pričevalka nevidnega*, ki ga je s sodelavci pripravila Vanda Brvar in smo ga lahko videli na TVS.

Dr. Stanislav Lipovšek, dolgoletni mariborski stolni župnik, in profesor Stanko Janežič sta bila nad besedili Priolove navdušena in sta spodbudila msgr. Franca Krambergerja, mariborskega škofa, da je slaba štiri leta po Slomškovi beatifikaciji in pet let po izdaji Cvetaninega prvega »duhovnega dnevnika«
»Darovana« januarja 2003 prosil Kongregacijo za zadeve svetnikov, če bi lahko mariborska škofija pričela postopek za Cvetanino beatifikacijo in kanonizacijo. Pristojna Kongregacija je dober mesec po prejeti prošnji, že 3. marca 2003, takratnemu mariborskemu škofu Krambergerju odgovorila pozitivno (NIČ NE NASPROTUJE). Od takrat lahko Cvetano Priol imenujemo Božja služabnica. Že naslednje leto, leta 2004, je Stanko Janežič uredil razširjeno izdajo dnevnika, proznih spisov, pesmi in pričevanj z naslovom *Cvetana Priol, na poti svetosti*, ki jo je izdala prav tako Slomškova založba, ponatis pa je izšel 2017 z uvodom sedanjega nadškofa metropolita msgr. Alojzija Cvikla. V zadnjih letih sta napisala izvedensko pozitivno poročilo o Cvetaninih spisih dva teološka izvedenca. Prav tako so bila zbrana pričevanja tistih, ki so Cvetano Priol osebno poznali, saj so ta pričevanja zelo dragocena in pomembna, ker čas hitro teče in njeni poznavalci hitro odhajajo.

Povzeto po: Vinko Škafar, postulator (povzetek s Simpozija v MB, 2020)